

תזכורת
בדף ג: ראינו לימוד ("עליה")
שלא מייבם את אחות אשתו
כלומר שלולי הלימוד היינו חושבים **שכן מייבם אותה**

מה ההוה אמינא ?
שיכול לייבם איסורי עריות!?

עד כה אמרנו
כי עשה דוחה לא תעשה אפילו עם כרת

אך דחינו
כי אין מקור לזה שדוחה כרת

זוה ללמוד **מהיתר של אשת אחיו בייבום** (שהרי גם היא היתה ערוה) ומשם (בהוה אמינא) נלמד שמותר לייבם גם את שאר הערוות

דבר שהיה בכלל **ויצא מן הכלל ללמד** (אשת אחיו היתה ערוה כמו כל העריות, והותרה) לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא (להתיר גם את שאר העריות בייבום)

אם כבר מתאים יותר לצורת הלימוד הבאה **ששלמדת שלא לומדים לשאר העריות**

בצורת הלימוד הדבר שיצא משאר דומה לדין הכלל ורק "יצא" בזה שהוזכר בפרוש כאן לעני"ז הדבר שייצא (אשת אחיו) יצא ובידל את עצמו מהכלל (שהותרה!)

דבר שהיה בכלל **ויצא לידון בדבר החדש** אי אתה יכול להחזירו לכללו עד שיחזירו לך הכתוב בפירוש ולכן רק אשת אחיו הותרה ושאר עריות לא

"במה מצינו" (בניין אב) **דחייה** בשביל בניין אב צריך ששני הדברים יהיו באותה רמה ואילו כאן אם תלמד לעריות נוספות יש עליהן שני איסורים: אשת אחיו + ערוה נוספת

כמו במצורע שבוים השמיני שהוא גם טבול יום מקרי כיון שמותר לו להכניס בהונותיו לעזרה להיטהר מצרעתו זה מותר אפילו שהוא גם טבול יום

דחייה חלקית שם עולא התיר רק אם היה זמן **שהאיסור הראשון היה בפני עצמו**

כלומר שראה קרי **באמצע היום היה רק מצורע** כך שבתחילת היום היה רק מצורע ויכל להכניס בהונותיו ואז כשנספף גם הקרי אומרים שכיון שהותר הותר

היקש מהיתר איסור אשת אחיו שהוקשו כל העריות זה לזה **"כי קל אשר יעשה מכל התועבת קאלה" (ויקרא יח. כט)**

זו ההוה אמינא. אך **למסקנה** לומדים **היקש מאחות אשתו שאסור.**

ולמה למסקנה מקישים שאר העריות לאחות אשתו (לאסור) ולא לאשת אחיו (להתיר)?

עדיף להקיש לחומרא מדמים למקרה שבו יש שני איסורים ולא למקרה עם איסור אחד

וכן בייבום היינו לומדים שרק אם ראובן התחתן ומת ושמעון יכל לייבם את רחל והתחתן עם אחותה לאה ואח"כ רוצה לייבם את רחל שאז נתיר בהוה אמינא כי היה זמן שהיתה רק אשת אחיו ולא אחות אשתו

אך אם שמעון היה כבר נשוי לללאה אין הוה אמינא שיכול לייבם את רחל

תשובה יתכן שאכן לזה נצרך הלימוד (שהיינו חושבים שזה יהיה מותר קמ"ל מ"עליה" שאסור)

הרחבה לגבי הדוגמה של **הואיל ואשתרי אשתרי במצורע**

ביום הראשון שתי ציפורים עץ ארז שני תולעת ואזוב (מתואר בתחילת פרשת מצורע) תגלחת וטבילה

ספירת 7 ימים **אסור גם במחנה ישראל**

ביום 7 שוב תגלחת וטבילה

ביום 8 הוא רק "מחוסר כיפורים" ונתנית דם ושמן על גופו

למחנה לווייה אמנם אסור לו להיכנס (לברייתא לאו מדאורייתא לר"ח מדרבנן) אך **היתירו לו כדי** שלא יפספס פסח שזה **כרת**

למחנה שכינה אך יכול להכניס את בהונותיו לעזרה? (הרי לעולא זה היתר מיוחד למצורע!)

אלא שהואיל והותר לצרעתו הותר לקרו!

למה זה מותר?